



**Republika Srbija**  
**VRHOVNI KASACIONI SUD**  
**Rev2 642/2014**  
**07.05.2015. godina**  
**Beograd**

#### U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Vesne Popović, predsednika veća, Lidije Đukić i Božidara Vujičića, članova veća, u parnici tužilje R.Đ. iz Š., čiji je punomoćnik N.K., advokat iz Š., protiv tuženog PD T. DOO Š., kao pravnog sledbenika TP T. Š., čiji je punomoćnik G.P., advokat iz Š., radi poništaja odluke o otkazu ugovora o radu i naknade štete, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu GŽ1 3231/13 od 18.10.2013. godine, u sednici održanoj 07.05.2015. godine, doneo je

#### P R E S U D U

ODBIJA SE kao kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu GŽ1 3231/13 od 18.10.2013. godine.

#### O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Sremskoj Mitrovici, Sudska jedinica u Šidu P1 513/11 od 11.04.2013. godine, odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se poništi odluka tuženog o otkazu ugovora o radu broj 22/03 od 08.04.2003. godine kao nezakonita i da se tuženi obaveže da tužilju vrati na rad sa 09.04.2003. godine; odbijen je i zahtev kojim je tužilja tražila da se tuženi obaveže da joj isplati zaostale zarade i naknade zarade od 27.10.2002. godine do 09.04.2003. godine od 33.500,92 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate, zahtev da tuženi tužilji vrati 78.854,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 28.06.2010. godine do isplate datih na ime troškova parničnog postupka i zahtev da se tuženi obaveže da tužilji naknadi parnične troškove. Dopunskim rešenjem istog suda P1 513/11 od 05.08.2013. godine obavezana je tužilja da tuženom plati na ime troškova parničnog postupka 73.500,00 dinara.

Presudom Apelacionog suda u Novom Sadu GŽ1 3231/13 od 18.10.2013. godine odbijene su žalbe tužilje i tuženog, te je potvrđena presuda Osnovnog suda u Sremskoj Mitrovici, P1 513/11 od 11.04.2013. godine i dopunsko rešenje istog suda P1 513/11 od 05.08.2013. godine; obavezana je tužilja da tuženom naknadi troškove žalbenog postupka od 12.000,00 dinara.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužilja je izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu na osnovu člana 399. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 125/04 i 111/09), koji se primenjuje na osnovu člana 506. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 72/11 i 55/14), Vrhovni kasacioni sud je utvrdio da revizija tužilje nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nije učinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz stava 2. tačka 12. istog člana, na koju se u reviziji ukazuje, jer pobijana odluka sadrži jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama koje nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je bila u radnom odnosu kod tuženog od 27.10.2002. godine na radnom mestu kontiste i referenta opštih poslova. Na posao nije dolazila od 04.11.2002. godine, jer je tuženi doneo odluku o prekidu rada zbog zauzimanja preduzeća od strane grupe građana, s tim da će se rad nastaviti kada se steknu uslovi za obavljanje redovnih poslova iz delatnosti preduzeća. Na Skupštini koja je održana 22.11.2002. godine doneta je odluka o razrešenju direktora tuženog V.P. i odluka o imenovanju v.d. direktora R.M., koja promena je sprovedena u registru Trgovinskog suda u Sremskoj Mitrovici. Direktor R.M. je istog dana putem lokalne radio stanice i oglasne table tuženog pozvao sve zaposlene da se vrate na rad. Tužilja se nije odazvala ni na neposredni poziv direktora u decembru 2002. godine da dođe na razgovor. Spornim rešenjem od 08.04.2003. godine tužilji je otkazan ugovor o radu, na osnovu člana 101. stav 1. tačka 3, 4. i 5. Zakona o radu, zbog nedolaska na posao u trajanju dužem od pet uzastopnih radnih dana i nakon istaknutog obaveštenja 09.12.2002. godine na oglasnu tablu preduzeća. Otkazu je prethodilo upozorenje od 07.04.2003. godine o postojanju otkaznih razloga. Tužilja u periodu od 04.11.2002. godine do 08.04.2003. godine nije dolazila na posao.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi odbili kao neosnovan zahtev tužilje za poništaj odluke o otkazu ugovora o radu, vraćanje na rad i naknadu štete.

Zakon o radu („Službeni glasnik RS“ broj 70/01 i 73/01), koji je bio na snazi u vreme donošenja osporene odluke, u članu 101. stav 1. tačka 4. propisuje da poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu ako za to postoji opravdani razlog koji se odnosi na radnu sposobnost zaposlenog, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca i to ako ne poštuje radnu disciplinu, odnosno ako je njegovo ponašanje takvo da ne može da nastavi rad kod poslodavca.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, u konkretnom slučaju je obrazovan otkazni razlog iz člana 101. stav 1. tačka 4. Zakona o radu, jer za postojanje ovog otkaznog razloga, pored radnje koja predstavlja nepoštovanje radne discipline, potrebno je i da kod zaposlenog postoji svest o tome da svojim ponašanjem ne poštuje radnu disciplinu. Tužilja nije dolazila na posao u periodu od 04.11.2002. godine pa sve do donošenja osporene odluke 08.04.2003. godine, iako je bila pozvana kao i ostali zaposleni putem lokalane radio stanice i obaveštenja stavljenog na oglasnu tablu tuženog, a osim toga, ona je i lično od strane direktora tuženog bila pozvana da se javi na razgovor, što nije učinila. Stoga je osnovana ocena tuženog da je ponašanje tužilje takvo da ne može da nastavi rad kod poslodavca, jer je neopravdano odsustvovala sa posla u trajanju od više meseci, što je akt nepoštovanja radne discipline, pa je nastao otkazni razlog iz citirane odredbe člana 101. stav 1. tačka 4. Zakona o radu, koji je dovoljan za zaključak o zakonitosti osporenog rešenja, pa je irelevantno da li su postojali uslovi za ostala dva otkazna razloga (tačka 3. i 5. stava 1. člana 101. Zakona o radu) koje je tuženi naveo u spornom rešenju. Kako je tužilji zakonito prestao radni odnos, neosnovan je zahtev za vraćanje na rad i naknadu štete zbog nezakonitog otkaza.

Revizijskim navodima tužilja ukazuje da je materijalno pravo pogrešno primenjeno, jer sudovi nisu cenili činjenice da je tuženi 27.01.2003. godine doneo rešenje o otkazu ugovora o radu, koje je bilo nezakonito i da se 31.03.2003. godine tužilja javila tuženom radi posla i dobila pismenu potvrdu da će u roku od tri dana biti pismeno obavještena. Naime, tačno je da je tuženi 27.01.2003. godine doneo rešenje o otkazu ugovora o radu tužilji, koje je sam stavio van snage, posle rešenja inspektora rada od 19.03.2003. godine i ukazivanja da tužilja nije prethodno upozorena u smislu člana 101. stav 2. Zakona o radu i da joj nisu isplaćene zaostale zarade u smislu člana 106. istog zakona. Međutim, ovo nije relevantno, kao ni javljanje tužilje 31.03.2002. godine, zato što je i u periodu pre 27.01.2003. godine tužilja bila neopravdano odsutna sa posla više od dva meseca. Stoga su neosnovani revizijski navodi o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Ostalim revizijskim navodima pobija se pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, zbog čega revizija ne može da se izjavi u smislu člana 398. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Iz navedenih razloga, Vrhovni kasacioni sud je odlučio kao u izreci na osnovu člana 405. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Predsednik veća – sudija

Vesna Popović,s.r.